

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

אין כמו בבית

רבקה לאה חזן

שהייתי מאוד מרוצה בניו יורק. אך כמובן ששמעתי בקול הרבי ונסעתי.

זמן לא רב אחרי שובי למילאנו, החלו הוריי לקבל הצעות שידוכים עבורי. הייתי אז צעירה מאוד ועדיין לא הרגשתי בשלה לפגישות, אך אמרתי להוריי שישלחו את השמות לרבי. "אם הרבי יורה לי להיפגש, אפגש", אמרתי. "אבל עד שהרבי יורה לי לעשות זאת, איני מעוניינת לשמוע".

במהלך השבוע של חג הפסח, חזר למילאנו בחור נפלא שגדל באיטליה, אברהם חזן, אחרי שבילה שנות לימודים רבות בישיבות חב"ד במדינות אחרות. בשנה הקודמת הוא ארגן מחנה קיץ מדהים לנוער יהודיים שלא זכו ללמוד תורה, והמחנה נחל הצלחה גדולה; כעת הוא שב כדי לארגן מחנה דומה גם השנה.

שמו הוצע כמועמד לשידוך עבורי, וכאשר הוריי שאלו אותי, השבתי: "מה השאלה - כתבו את השם לרבי, ואם הרבי יורה לי להיפגש עמו, אעשה זאת".

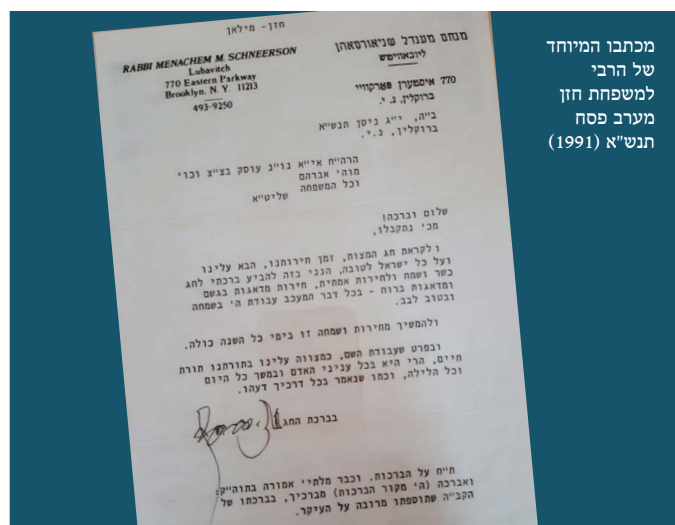
הוריי העבירו את השאלה דרך מזכירות הרבי, והתשובה שהתקבלה הייתה: "מקרא מפורש אצל רבקה הראשונה 'נקרא לנערה ונשאל את פיה'".

בשלב זה אמרו לי הוריי, "הרבי אמר את דברו בבירור - את זו שצריכה להחליט".

אבל לא הייתי מוכנה לוותר. "מעולם לא יצאתי עם בחור. כיצד עליי לדעת אם הוא הבחור המתאים?" החלטתי לכתוב בעצמי מכתב לרבי, ובו חזרתי על פזמוני הקבוע: אצא עם הבחור אם כך יורה לי הרבי; עם מי שהרבי יבחר, אפגש. על כך ענה לי הרבי: "כשתודיעני את דעתך אז אודיעך את דעתי".

לא ידעתי מה לעשות. לאחר שנועצתי ארוכות בהוריי ובאחי, הגשתי לרבי שני שמות - שמו של בחור ממשפחה ידועה מאוד, ואת שמו של אברהם חזן. בתגובה, הקיף הרבי את שמו של אברהם, וכתב "על פי זה להתעניין בזה".

באותו ערב שבו קיבלתי את תשובת הרבי נפגשנו, וכעבור שבוע נסגר השידוך. הרבי שלח שני מכתבי ברכה

מכתבו המיוחד של הרבי למשפחת חזן מערב פסח תשנ"א (1991)

ני דור שלישי למשפחות שלוחי חב"ד משני הצדדים: הורי אימי, הרב שלום והרבנית חיה פוזנר, שימשו כשלוחים בפייטסבורג; והורי אבי, הרב חיים מאיר והרבנית רבקה לאה גרליק, בחצי האי קרים. גם הוריי - הרב גרשון מענדל והרבנית בסי גרליק - שימשו בשליחות במילאנו, איטליה, עוד טרם לידתו; כך שגדלתי בבית שבו השליחות הייתה הדבר הטבעי ביותר. אף שבגשמיות היינו רחוקים מהרבי וראינו אותו לעתים רחוקות בלבד, קיינו עם תודעה תמידית של אכפתיות והדרכה מצד הרבי.

כנערה, זכיתי להישלח לניו יורק כדי ללמוד בסמינר "בית רבקה". באותן שנים ראיתי את הרבי בקביעות בכל פעם שיצא מחדרו לתפילות ובשובו, וכמו כן נכנסתי אליו כמה פעמים ליחידות פרטית.

לאחר שסיימתי את לימודיי בשנת תשל"ו (1976), הוזמנתי להישאר כדי ללמד בסמינרים החב"דיים, "בית רבקה" ו"מכון חנה". אולם, כאשר שאלתי את הרבי על כך, תשובתו הייתה שעליי לשוב למילאנו וללמד בבית הספר היהודי שם. זו לא הייתה התשובה שציפיתי לקבל, מאחר

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

כעבור כמה ימים הגיע מכתב מהרבי הממוען ל"רב אברהם" (שכן, מבלי שהייתי מודעת לכך, בעלי כתב גם הוא לרבי) "וכל המשפחה". בעלי החליט שעלינו לקרוא את המכתב במעמד המשפחה כולה. נסענו לאסוף את הילדים מבית הספר, לבשנו את בגדי השבת שלנו, ערכנו סעודה חגיגית וקראנו את המכתב בקול.

הרבי פתח באישור כי "מכתביהם נתקבלו", ובהמשך הרעיף עלינו ברכות. לקראת "חג המצות, זמן חירותנו" הוא בירך אותנו ב"חירות אמיתית, חירות מדאגות בגשם, ומדאגות ברוח - בכל דבר המעכב עבודת ה' בשמחה ובטוב לבב. ולהמשיך מחירות ושמחה זו בימי כל השנה כולה".

הרבי הוסיף והסביר כי מאחר ש"עבודת ה'... הרי היא בכל ענייני האדם, ובמשך כל היום וכל הלילה", הרי משמעות הדבר היא שעלינו להיות שמחים ומשחררים מכל דאגה, גשמית ורוחנית, יומם ולילה.

היה זה מכתב מדהים ששינה את חיי. מאותו רגע והלאה המוטו שלי הפך להיות: "מילאנו הוא המקום הטוב ביותר עבורי. כאן מקומי, ועליי להיות מאושרת". המכתב ממסגר ותלוי על קיר ביתנו, ובכל פעם שמתחיל להתגנב לליבי ספק, ולו הקטן ביותר, כל שעליי לעשות הוא להביט במכתב, וספקותי נעלמים כלא היו. אני חשה שהרבי כאן איתי, בכל רגע "במשך כל היום, וכל הלילה".

משנת תשל"ט (1979), משמשת רבקה לאה חזן, לצד בעלה, הרב אברהם חזן, כשליחת חב"ד במילאנו שבאיטליה, שם היא מנהלת את בית הספר "מרכז לענייני חינוך". היא רואינה בחודש שבט תשפ"א (2021).

לרגל בואנו בקשרי השידוכין - אחד ממוען להורי, ואחד אלינו. מועד החתונה נקבע לשבעה חודשים אחר כך, כי רצייתי שהחתונה תיערך בניו יורק ביום שבו יצוין יובל שנים לנישואי הרבי והרבנית - בי"ד בכסלו תשל"ח (1978). אך כאשר הודענו לרבי על כך, הוא "העמיד אותי במקום" - הוא נתן את הסכמתו לתאריך, אך הורה שהחתונה צריכה להיערך במילאנו.

בדיעבד, נוכחתי לראות בהשפעה הרבה שהייתה כתוצאה מהיצמדות להוראת הרבי - החתונה שלנו הגיעה לכותרות באיטליה! הכתבים המקומיים מעולם לא ראו חתונה חסידית, עם חופה שהתקיימה תחת כיפת השמים, ועוד באמצע החורף. הם גם נדהמו מהריקודים הרוסיים השמחים, ותיארו בפרוטרוט את כל המאורע. מי יודע כמה יהודים נזכרו בבית אבא ובמסורת ישראל, וכמה לבבות התעוררו כתוצאה מכך.

אחת ממתנות החתונה שאבי העניק לנו הייתה זוג כרטיסי טיסה לניו יורק, כדי שלפחות אחד מטקסי ה"שבע הברכות" הנערכים במהלך "שבעת ימי המשתה" שאחר החתונה, יוכל להתקיים בנוכחות הרבי במהלך התועודות שערך. כמובן שמיד עם הגעתנו לניו יורק הודענו לרבי שאנו מעוניינים לשמש כשליחיו בכל מקום בעולם שאליו ישלח אותנו.

חלמתי שנוכל לנסוע למקום מרוחק כלשהו, כמו יפן, או לכל הפחות יוון, שגם היא הייתה תחת אחריותו של אבי. המקום האחרון שבו רצייתי לשמש שליחה היה בעיר הולדתי, מילאנו, אך לשם בדיוק החליט הרבי לשלוח אותנו.

הרב חדקוב, מזכירו האישי של הרבי, הודיע לנו שמעיר מגורנו, מילאנו, ייסע אברהם לערים שונות בכל רחבי איטליה, שבהן מתגוררות קבוצות קטנות של יהודים הזקוקים לשירותי דת.

שאלתי האם נוכל לפחות להתיישב באחת מאותן ערים, אך התשובה הייתה שלילית - נוכחותנו נדרשת במילאנו, שם אעסוק בהוראה. ניסיתי כיוון אחר. הזכרתי שבעקבות חוסר היציבות המדינית באיראן, מאות יהודים נמלטו מהמדינה והקימו קהילה בפרוורי מילאנו. האם נוכל להתגורר בפרוורים?

שוב, התשובה הייתה שלילית - עלינו להתגורר במרכז העיר. בנוסף לכך, מאחר שהיינו עתידים לעבוד תחת הוריי, השלוחים הראשיים, עליי לזכור במיוחד שמעל לכל - עליי לכבד את הוריי.

השתדלתי למלא את שליחותי מתוך שמחה. ניסיתי בכל כוחי, אף שלא תמיד הצלחתי. אני נזכרת שבדיוק לפני פסח תנש"א (1991), הייתה לי תקופה קשה במיוחד. חשתי מוגבלת במילאנו, אף שידעתי - מאחר שגולדתי בעיר, הכרתי את המנטליות ודיברתי איטלקית שוטפת - שזהו מקומי. למרות זאת, עדיין לא זכיתי לראות את מה שהרבי ראה.

כתבתי לרבי על הדכדוך שלי, שפכתי את לבי וביקשתי ברכה מיוחדת.

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ב (1942) — לראשונה התקיימה תהלוכת ילדים ממשותפת ה"מסיבות שבת" בחזית 770, בהשתתפות הרבי, תקדים לתהלוכות ל"ג בעומר שהתמסדו בשנים מאוחרות יותר.¹ י"ח בניסן

< תנש"א (1991) — אחרי שובם של אחרוני הצועדים מה"תהלוכה" המסורתית בשביעי של פסח, שבה מתפזרים החסידים בכל רחבי העיר ניו יורק ומבקרים בבתי כנסיות כדי למסור רעיון תורני ולהביא את שמחת החג, יצא הרבי אל חזית 770 כדי לקבל את פני השבים, ועודד במרץ את שירתם הנלהבת. כעבור כמה דקות, בעודו עומד סמוך לדלת הראשית, היסה הרבי את הקהל, ולהפתעת כולם החל באמירת שיחה שבה הדגיש עד כמה מסוגל זמן זה לביאת המשיח. כשסיים, בירך את הקהל בברכת "גוט יום טוב", ונכנס לחדרו תוך כדי עידוד שירת "ושמחת בחגך", שנמשכה גם אחרי כניסת הרבי לחדרו בריקודי שמחה ספונטניים.²

כ"א בניסן

1 ימי מלך ב. עמ' 693
2 ספר השיחות תנש"א א, עמ' 436